XLV. Évfolyam. 8. szám. Debrecen, 1903 február 19.

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

Szerkesztőség: Főiskola.

Kiadóhivatal: Vár-utca 4. sz.

Megjelenik havonként kétszer.

Felelős szerkesztő: SZARKA LAJOS.

Főmunkatárs: MILOTAY ISTVÁN.

Kiadóhivatali főnök: NAGY MIHÁLY.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egész évre . . . . . 4 korona.
Fél évre . . . . . 2 „
Egyetemi és akadémiai polgároknak, önképzőköröknek:
Egész évre . . . . . 3 korona.
Egyes szám ára: 20 fillér.

Szélcsend alatt.

Régen nem írhattunk a magyar ifjúsági életről ilyen címmel s a közelmúlt esztendők lázas mozgalmai után szinte idegenszerű reánk nézve az a nagy csend, a mi most az ifjúsági életnek eddig a kelleténél is zajosabb fókusát Budapestet is megűli s a többi ifjúsági központokon Kolozsvártt, Sárospatakon és Egerben is uralkodó.

Ha tespedést, munkátlanságot jelentene ez a csend, úgy méltán volna okunk panaszkodni miatta, de a hozzánk érkező jelek az ellenkezőt bizonyítják. Azt, hogy ez a csendesség termőbb és eredményekben gyümölcsözőbb, mint a múlt esztendők legzajosabb napjai voltak s érdekes tanúságokat nyújt azok számára, kik az ifjúsági életet minden változásai között figyelni szokták. Mi úgy gondoljuk, hogy ez a csend próbája a magyar ifjúsági élet különböző csomópontjaiban összegyűlt erőknek és képességeknek s valami zajtalan mérkőzés folyik a középpontok között az elsőségért. A mérkőzés eszközei nem a régiek többé. — Budapesten ugyan még mindig kísérleteznek a pártalakításokkal, de úgy látszik, hogy a kibocsátott jelszavaknak vajmi kevés eredménye van s hogy a régi irányoknak variálásával nem lehet többé a magyar ifjúságot célok elérésére serkenteni. S a budapesti ifjúsági élet jelenlegi meddősége nagy bizonyíték a mellett, hogy a nagy tömegeknek egy helyen való összetolulása semmiképen sem egészséges dolog, különösen ha figyelembe vesszük a mi viszonyainkat, melyek az együtt való munkásságnak, az erők egyesitésének úgy szólván legyőzhetetlen akadályai. — Ime Budapesten négy-ötezer egyetemi hallgató van. Mindaz a képesség és hatalom, a mit a magyar ifjúság megszemélyesít, ott gyülemlik össze, készen arra, hogy nagy tervek megvalósítására buzduljon s e helyett, mint az állott víz, elpocsolyásodik s hiába hajigálnak bele köveket »nagy eszmék« alakjában, alig hogy megzavarodik, vet egy-két erőtlen hullámot, a mik azonban vajmi erőtlenek arra, hogy a magyar ifjúság törekvéseinek megfeneklett hajóját előbbre vigyék. Nagyon valószínű, hogy ha még sokáig tart ez az állapot, Budapest csak névleg lesz a magyar ifjúsági élet mozgató centruma, mert annyi már is bizonyos, hogy régi vetélytársa Kolozsvár, mind öntudatosabban és erősebben edzi magát a vezető szerepre s már is félig-meddig elegendő jogcímet szerzett arra, hogy előbb említsük ott, a hol komoly munkáról van szó, mint Budapestet.

A mi csendes vidéki zugunkból elfogulatlanul látjuk a dolgokat. Kicsinyes eszközökkel és erőforrásokkal rendelkezve végezzük az ifjúsági élet nagy összeségében bennünket illető munkát, de vágyva-vágyunk rá, hogy másutt is hasonlót az erőkhöz fokozottabb mértékben lássunk, hogy ne csüggedjünk el törekvéseinkben, de buzdítást és példát lássunk mindenek felett Budapest és Kolozsvárra tekintve. Most úgy áll a dolog, hogy Budapestre hiába nézünk. Meglehet, hogy a látszat csal bennünket s a hallgatás alatt zajtalan, de erős munka folyik, sajnos, hogy jeleit nem látjuk. Az összeköttetés is meglehetősen laza közöttünk s így csak azok után indulhatunk, a miket egy-egy magánlevél, vagy kósza hír és néhanap az «Erő« egy-egy száma jelent. A mi bizony édes-kevés. Pedig így az egymásra hatás és egymás törekvéseinek megismerése nélkül sohasem jutunk odáig, hogy végre Budapest, Kolozsvár és Debrecen egymást megértve és támogatva, eleven és pezsgő életet vigyen a magyar ifjúság szétszórt csoportjai közé. – Régi álom, a mi talán sohase fog megvalósulni. Pedig azok az eredmények, melyeket a kolozsvári ifjúság felmutat, alkalmasak volnának arra, hogy egyszer valahára megközelítsük. Az »Egyetem« és az »Egyetemi Lapok« arról tesznek

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

tanúságot, hogy Kolozsvár eddigi politikájának a nem politizálásnak fényes eredményei vannak. Nem hajlunk a könnyű dícséretekre, de irigyelni tudjuk Kolozsvárt s lelkünk mélyéből jövő üdvözletet küldünk felé, mert megmutatta, hogy más útak és más célok kell hogy vezessenek bennünket, ha igazi hivatásunkat betölteni akarjuk, mint a politikai életnek kopirozása és majmolása.

Mira.*

Bús ősz-idő, sötétes kósza felhők . . .
Az alkonyégről visszanéz a nap . .
Az erdőből varjak csapatja száll fel . . .
Pusztul a kert, a rózsák hullanak . . .
A nem régen még vérpiros virágok
Lángoló szirma fonnyadt, csüggeteg,
Sápadt arccal az elmúlásra várva
Egymás után mind, sorba lepereg.

Emlékszem még, ezer vágy szállt le hozzánk
Egy tavaszi nap ezer sugarán.
Együtt jártunk a keskeny kerti úton,
Mámoros kedvvel, egymás oldalán
S míg a tavasz bűbája elborított,
Mélázó lettél hirtelen te is:
Kérdeztelek s egyetlen röpke szódra
Virágba borult az én szívem is.

Rég volt — azóta ime őszbe fordult . . .
Fejem felett költöző madarak
Szállnak tova — és a letarlott erdő
Hallgatag, árván, dal nélkül marad:
— Szegény szívem! az álmok oda hagytak,
Egy-egy ugyan még néha visszaszáll,
Aztán itt hagy; — riadtan szárnyra kelve,
Mint a megkésett, költöző madár.

Rég volt, — szerelmünk kertje hervadóban.
S míg lepteidnek nyomát keresem,
Ízzó vágyak, lángoló büszke rózsák
Pompázó bokra hullong csöndesen . . .
Az erdőből már felkészül az alkony,
Sugár nélküli lesz a szürke ég
Közelg az est . . . és én esengő szóval
Kiáltani szeretnénk: óh ne még!!

Mindhiába . . . Hűvös szél bontja szárnyát,
Szétterítve a barna árnyakat.
Mindhiába, — csak messzebb tünsz előlem
És a sötétség lassan rám szakad . .
De csillagtüzek gyúlnak fenn az égen
S bár a szemembe könyek árja gyül,
Az emlékek csak jönnek, — egyre jönnek
S én nem maradok árván, egyedül . . . !

Milotay István.

* A Bulyovszky pályázaton fél pályadíjat nyert költemény.

Levelek egy fiú naplójából.

Irta: Memnon.

— szept. 11.

Hogy miért akarok naplót vezetni, azt magam sem tudom. Talán csak azért, hogy írjak valamit ebbe a negyedrét alakú kis könyvbe, a mit édes anyám tegnap, hogy készülődtem a holmim közé tett.

— Ebbe meg fiam, ha valami történik veled, írd bele. És gondolj gyakran haza.

Írjam bele a mi történik velem. De hát szokott én velem olyasmi történni, a miért érdemes ezeket a tiszta lapokat befirkálni. Én nem hiszem.

Tegnap óta itt vagyok ebben a nagy városban, a hol örökös a zaj, a meleg és örökösen rohannak az emberek s én nagyon egyedül érzem magam. Tudja isten, talán már nem vagyok gyermek s mégis haza vágyom.

Most otthon kinn ülnek a tornácon édes apám, anyám, a két kicsi húgom. Tila öcsém már bizonyosan lefeküdt. Nagyanyám köt; a lelkemre beszélt, hogy meg ne próbáljak harisnyát venni, majd ő ellát vele. Most is talán épen rólam beszélnek. A vén Péter söpri az udvart s elkérdi bizonyára százszor is, hogy hát mi is lesz mármost az urfiból.

Jó volna, ha magam tudnám.

— Fiam el ne feledd soha, mi vár rád, mentsd meg a mit én elvesztettem s meg ne tévelyedj.

Hogy megfeszült a mellemen a ruha a nagy feladat hallattára. Míg édes anyám csak csókolgatta a hajamat, nagymama pedig törölgette a szemeit nagy fehér zsebkendőjével.

Most, hogy itt ülök meglehetősen szűk és egyszerű szobácskámban, azt gondolom, hogy tán jobb lett volna otthon maradni s tovább törni azt a pár hold földet, a fehér nyírfák vidékén, mint feljönni ide, a hol nem ismerek senkit és kenyérkereset után nézni, holott engem sem ismer senki. Édes anyám szegény igérte ugyan, hogy csak írjak neki, ha szük-

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

ségem lesz rá, küld pénzt, de hát ne szégyeljem magam, kérni, mikor büszkén igértem, hogy nem lesz rá szükségem . . .

Ez lesz az első éjszakám itt az idegenben; megszámolnám a padlás gerendákat (vajjon mit álmodom) de itt még az sincs . . .

— okt. 2.

Egy hónap alatt azt hiszem öt esztendőt vénültem. Csak most látom, milyen alaptalan reménységeim voltak; hogy állást kapok.

A vér most is arcomba szökik, ha ezekre a dolgokra gondolok.

Elindultam négy ajánló levéllel a zsebemben és azt gondoltam, hogy tovább nem kell menni, az első helyen megmarasztanak.

Távoli rokonom nagyon szívesen fogadott s határozott hangon jelentette ki, hogy csak bízzam benne, utána néz és szerez valami ügyvédnél helyet. Azóta kétszer voltam nála, másodszor és harmadszor már nem volt otthon. Ide tehát többet nem mentem.

Végre is, a hol legkevésbbé reméltem, ott segítettek rajtam.

Otthon nagybátyám, a kitől az ajánló leveleket kaptam, az utolsót ezekkel a szavakkal nyomta a markomba:

— Erre azt hiszem már nem lesz szükséged, de mindegy, ha már megírtam, ne lökd el.

Jó hogy el nem löktem, most ülhetnék itthon összetett kezekkel.

De hát kinek is jutna eszébe a harmadik emeleten keresni a szerencséjét.

Ahogy végigmentem egy hosszú és sötét folyosón s megtaláltam a 14. sz. ajtót, benyitottam. Egy két ablakos, elég tágas, de felette szükösen butorozott szobába léptem.

Háttal az ajtónak, egy íróasztalnál egy kopaszfejű ember ült. Az ajtónyilásra megfordúlt s az ablakon beömlő világosságba egy közönséges arc fordult felém. Ehhez jöttem én állást keresni.

Hajdanában jó módú ügyvéd volt a megyénk székvárosában. Nem elégedett meg avval a mije volt. Feljött ide nagyobbat próbálni s belevesztett, mint mások annyi sokan. Egykedvű arccal fogadott, hogy bemutatkoztam. Elolvasta a nagybátyám levelét s azt mondta, hogy jó barátja volt apámnak, keressem fel egy hét mulva, addig beszerkeszt valahová.

Egy hét mulva felmentem hozzá. Feldiktált egy cimet (szintén a harmadik emeletre szólt) aztán kezet fogott velem és azt mondta:

— No itt jó helyed lesz. Dolgozni ugyan kell szaladgálni is fogsz sokat, de legalább megfizet érte.

No igen, hát kapok havonta húsz azaz húsz forintot s ezért dolgozom naponta 6 órát. Csak legalább ne kellene azt a tömérdek lépcsőt járni.

Meg aztán a család. Én Istenem, sohase hittem, hogy ilyen emberek is lehetnek a világon. Két kis szobába hat ember, az egyikben, az irodában magunk vagyunk ugyan, de a másikból örökösen behallatszik a veszekedés.

Két nagy lány varr, a gép örökösen zúg. És ők éles, rikácsoló hangon beszélnek a divatról, mindig a divatról. Ott van a konyha is, az ételszag, gőz és lárma betolul hozzánk. Az ügyvéd úr alacsony, kövér, veres ember, fel-felugrik, berohan a másik szobába, kiordítozza magát. De mihelyt kiteszi a lábát, hallom, hogy elfojtott nevetés hangzik odabenn. Aztán kis idő mulva újra kezdődik előlről a dolog.

És ezt kell nekem megszokni. Feltettem magamban, hogy meg fogom szokni.

(Folyt. köv.)

Thököly Imre végrendeletéről.

Mikoron pediglen érezte nagy Thököly Imre méltóságos fejedelem, hogy nemsokára lehull az ő életének is annyi fényt árasztott, annyiszor fölragyogott, meg elhalványúlt bujdosó csillaga, ő saját kezével megírta végrendeletét, amint írja, »dispositióját s végső testamentumát« az 1705-ik évben, az Atyának, Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Megemlékezhetünk róla. Egyet-mást ide írhatunk belőle.

Mint hazaküldött leveleiben, úgy végső rendelkezésében is benne ragyog az ő kedves fia-urához, boldog emlékezetű neje: az egykor hódító szépségű, ekkor már porladozó sírlakó nagy Zrinyi Ilonának gyermekéhez: nagy Rákóczi Ferencz fejedelemhez való igaz, meleg, gyöngéd szeretete. »Méltóságos Felsővadászi Rákóczi Ferencz fejedelemnek, eddig is fiui hozzám való relatiójához képest, amennyiben édes anyját feleségül vévén el, kezem alatt nevekedett egy darab ideig, ebben a bujdosó állapotomban sok jóakaratjával élvén, velem való jótétjéért, magyarországi jószágaimban a mennyi jussom vagyon, ő kegyelmének legálom, nevezet szerint egyik fiát ő kegyelmének, a kisebbiket, vagy az meghalván, amelyik életben leszen, ezen testamentalis dispositiómban successoromnak

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

vallom és publicálom, *fiamnak* is fogadom, és hogy a méltóságos Thököly familia neve meg ne haljon, nevemet is oda transferálom ezen utolsó dispositiomban.«

Ennek az örökbe fogadott fiúnak hagyja aztán összes erdélyországi javait, végrendelete végrehajtójává pedig, »summus justitiarius«-nak »ő kegyelmét az méltóságos fejedelmet constituálta«, lelkére kötvén, hogy kedves embereinek, cselédeinek szolgáltassa ki pontosan a nekik tett hagyományokat s »rajtuk rövidséget tenni ne engedjen«. Vigyázó gondoskodással sorolja fel a következőkben pontról-pontra a legnagyobb aprólékossággal, hogy mintegy 50 embere közül melyiknek mit és mennyit hagy, nem feledkezvén meg utolsó szolgáló leányairól sem, kik között boldogúlt neje ruháit osztotta ki, s pénzzel is megajándékozta őket.

Bercsényi Miklósról is megemlékezett: »hagyom és vallom ő kegyelmének Aba-Újvármegyében lévő Enyicke kastélyomat«. Őt nevezte ki Rákóczi halála esetén (kit is, »édes fiam-uramat Isten sokáig éltesse«) justitiariusának is.

Végrendeletének legnevezetesebb pontja a következő: »decimo tertio: Mégis fordítom elmémet az én kedves fiam-uram, méltóságos Rákóczi Ferencz személyére, s kötöm a lelkére, hogy ebben a Törökországban, ha későre terjedne is, temetésemet ne engedje, hanem vagy Erdélyben, vagy Magyarországban kivitetvén, egy lutheránus kerített kulcsos város templomában temettessen, emlékezetre koporsóm felett zászlót és epitaphiumot is tétetvén fel«. Azt akarta, hogy holttetemei hazája földjében nyugodjanak.

Ezt a kívánságát nagy Rákóczi Ferencz nem teljesíthette. Hiszen nemsokára lehanyatlott az ő csillaga is.

Thököly végrendeletét közvetlen halála előtt (1705 szept. 13.) akkor írta meg, amikor Rákóczi diadalainak tetőpontján állott, s az egész országot hatalmába kerítette. De nemsokára összetörték a zúgó, rivalgó kuruc tárogatókat, s megfürdött a »pro libertate« zászló szűztiszta fehére Majtény mezejének fekete porában.

Nemsokára már zengett a búsúló magyar paraszt ajakán Rákócziról is a szomorú nóta: »idegen nemzetnek de súlyos a járma, régi vezérének, tulajdon vérének sírva néz utána!«

Aztán — most már mindketten ott feküsznek idegen földben; ott porladoznak. Az *atya* és a *fiú*. Mert hiszen a vérségi kötelék szeretetével szerették egymást. De mégse ketten vannak. Harmadik is van. A szerető hitves, az édes anya, a mi nagyasszonyunk, magyar hazánk *szentlelke:* Zrinyi Ilona. Hárman pihennek ott. Ha ugyan pihenni tudnak a kemény idegen földben, édes hazájuktól végtelenül messze. Mintha hármójukkal, hármójuk fenkölt, halhatatlan szellemével a magyarok Istene volna távol a mi szerencsétlen hazánktól.

Oh! bizony Thököly Imre, Rákóczi Ferenc fejedelmeink, Zrinyi Ilona nagyasszonyunk, ti legnagyobbak! ti legdicsőbbek! ti legszentebbek! mikor rég elmentetek, visszasóhajtunk, mikor rég meghaltatok, akkor is siratunk, halóporotokbúl is feltámasztanánk, összeszednénk a ti szent, elporladt csontitokat.

Hej! dehogy szedjük, dehogy szedjük össze! Hagyjuk őket a messze idegenbe, ahelyett, hogyha mindenünket oda kellene adnunk értük, akkor is megszereznénk, ha százezreknek is el kellene vérezniök értük, akkor is visszahoznánk!

Mert Thökölynek az a végrendelete nemcsak Rákóczi Ferenchez van intézve. Az egész magyar nemzethez, a magyar *becsülethez* szól: »Kötöm a lelkére, hogy ebben a Törökországban temetésemet ne engedje, hanem Erdélyben, vagy Magyarországban kivitessen«.

Verje meg az Isten mind a két kezével, aki nem iparkodik teljesíteni ezekben a sorokban foglalt utolsó kérését egy szegény bujdosónak, akinek élete édes hazájáért egy merő hányódás, egy merő bánat, egy élő szenvedés vala, és ime még holta után sem tud hazája földjében enyhűlést, nyugovást, békességet lelni.

Bendegúz.

Dal a gesztenyés leányról.

A gesztenyésnek elfagyott a lába,
Hogy éjtnap ott ült sátora előtt.
A bérkocsis megszánta cimboráját
S egyfogatúján hazavitte őt.
A gesztenyés sopánkodott sokáig,
Kenyerüket hogy már ki szerzi meg?
Fa sincs, s e nélkül nem lehet megélni,
Mert türhetetlen már a nagy hideg.

Eszébe jut, hogy felküldi a lányát,
Csak egy-két napra, míg ő megpihen...
Katóka vigan hallja a parancsot,
Batyút, ruhát ölt s indúl sebtiben.
Tizenhatéves, gyönyörű virágszál,
Úgy megbámúlják, a hol elsiet.
S amíg parányi lábai röpítik,
Arcát pirosra festi a hideg.

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

S mikor kiűlt az apja sátorához,
Akadt vevője gyorsan, egyremás.
Katóka sürgött, forgott és ügyelt, hogy
Ne haljon ki a tűzszemű parázs.
A jó urak olyan szépen beszéltek,
Mindőjük szíves, egy se volt rideg.
Katóka vígan hallgatja beszédjük,
Pedig már fázik. Szörnyű a hideg.

Egy finom úr meg is kérdezte tőle:
— Leánykám, úgy-e, fázik a kezed?
Jer innen el! Melegre viszlek. Aztán
Keztyűt, ruhát és sok mindent veszek. —
Kató örűl s már tappogatja lábát;
Mindenki jó s ő hisz mindenkinek.
A finom úr már kocsiért is küldött,
Beűlnek abba s nem lesz majd hideg.

A bérkocsis — már régi ismerősünk —
Csak arra vár, amíg beűl Kató,
Akkor közéjük cserdít a lovaknak,
S perc múlva már seholsem látható.
Soká röpülnek... Egy helyt oszt megállnak,
A kocsis zörget s szól valakinek:
— No itt a lányod. Nesze, hazahoztam.
Fázott szegényke. Nagy volt a hideg.

Gál Zoltán.

Beksics Gusztáv történet- és közjog-irása.

— Kritikai tanulmányok. —

Irta: **Kalmár Antal.**

Nagy riadalmat keltett nemrégiben a tudományos magyar könyvpiacon egy könyv. A könyv megjelenése nyomán támadt izgalom szomorú meg biztató jelenségeket vetett felszínre. A könyv címe: »Beksics Gusztáv történet- és közjog-irása«, szerzője a magyar jogirodalomban eddig ismeretlen név viselője: Kalmár Antal, polgári állására nézve egyszerű zentai ügyvéd.

A szomorú jelenség — ami a könyv megjelenésével kapcsolatos — az a körülmény, hogy akik olvasták, megütköztek, neki hevültek, sokan talán megdöbbentek a hang és modor szokatlanságán, az író felfogásának szokatlan voltán, egyenes útakon járó, bátor szókimondásán és igazságain. Hát ez a szomorú dolog, hogy nálunk, ami bátor és igaz, az szokatlan is és kavarodást okoz az emberek között. Bele éltük magunkat az óvatosan kiszabott határok közti gondolkodásba, megszoktuk, hogy csak addig merjünk a szívünk és eszünk igaz diktálása szerint cselekedni, míg bele nem ütközünk valamibe, ami reánk nyomakodik és arra kényszerít, hogy elhagyva az egyenes irányokat, álútakra térjünk és lassan-lassan kiveszszen belőlünk még az érzék is az iránt, ami az egyénnek és nemzetnek jogot ad az önállóságra és szabadságra. Kalmár Antal is ebbe a valamibe ütközött az irásaival. Kimondották a könyvére, hogy olvasni sem szabad, aztán mégis meggondolták a dolgot, hogy nem olyan nagy veszedelem az, ha egy könyvben a meggyökeresedett gondolkozással ellentétes igazságok vannak. A könyv tehát olvasható és ne legyen senki köztünk, magyar jogász ifjúság közt, aki végig ne olvassa. Százszoros szükség ez nemzeti jövendőnk érdekében. Százszoros szükség, hogy olyan tanitásokon növekedjék fel közjogi tudásunk, melyek nem homályos elméletek és ferde rendszerek belénk oltásából állanak, de azt hirdetik, ami természetes, igaz és meggyőződésünk szerint való.

A Kalmár Antal könyve pedig ilyen tanitásokból áll, célja, mint a szerző mondja a könyv előszavában: tudományossággal és nem politikával izgatni, hogy elérje a nemzet azt, ami lehetséges. Ez a lehetségesség pedig abban áll, hogy a saját maga súlypontját Mohácsnál elvesztett Magyarország azt visszaszerezze s hogy a dualizmus alapján vissza lehet-e azt szerezni, vagy nem: erre igyekszik megadni a feleletet Kalmár, tanulmányai sorozatával. Munkájának főelve az, hogy szerinte a dualisztikus államformában Magyarország a *közjogi állam* béklyóiból kikeverődzeni nem tud s ebben az államjogi kapcsolatban még a tiszta *nemzeti állam* sem fejlődhetik ki, nemhogy a mindent nivelláló *társadalomgazdasági állam* megtermettségére — minden állam végső céljára — mehetnénk át. Ennek az elvnek igazságát világítja meg aztán olyan formában, hogy Beksics Gusztávnak történetírási módszerét és közjogi tévedéseit teszi birálat tárgyává a könyv egyes fejezeteiben. Az egyes fejezetekben azonban nagyon sok az önálló közjogi érték. A magyar királyi felségjogok és nemzeti jogoknak a Tripartitum alapján kifejtett rendszere, alkalmazva a katonai felség-jogokra: egészen uj közjogi világításban tárul elénk. Itt foglalkozik szerző a nemzeti nyelv szuverénitásának nagy kérdésével. Az önálló magyar hadsereg nagy közjogi problemáit uj felfogással, uj közjogi és történeti csapásokon tárgyalja. A 67-es alapú Deáknak közjogi szembeállítása a 61-es alapú Deákkal és Lustkandl elleni polemiájában kifejtett tételeivel, nem különben az 1867: XII. t.-c. meghozatala körül elkövetett tör-

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

téneti, közjogi és politikai tévedések tárgyalásai. A történetileg megtámadott Kossuth Lajosnak történeti és lélektani igazolása: a legérdekesebb részletei a könyvnek.

Tiltakozik Kalmár Beksics azon állítása ellen, hogy az u. n. nemzeti jogok a felségjogokba beolvadtak volna s Werbőcy Hármaskönyve I. részének 3-ik címében foglaltakra támaszkodva igazolja, hogy sem törvényhozás, sem közjogi szokás útján a nemzeti jogokból a felségjogok mit sem abszorbeáltak. Kimutatja, hogy nálunk (valamennyi európai alkotmányos monarchikus állammal szemben) nem a felségjogok az eredetiek és a nemzetiek a deriváltak, hanem ellenkezőleg. S szerinte a magyar királyi felségjogoknak ezen sajátsága más államokétól lényegesen eltérő keletkezése, alakúlása és tartalma következtében magyarázható alkotmányunknak nemzeti szellemben és irányban kifejlett azon jellege és természete, hogy ezer esztendőn keresztül nálunk a királyi felségjogok és a nemzeti jogok miért maradtak lehetőleg mindig egyensúlyban. Ezt az egyensúlyt és azt, hogy közjogunk a felülről engedélyezett szabadságok rendszerét nem ismerte: a felségjogok derivans természete eredményezte, a nemzeti és felségjogok egyensúlyozóját pedig — mondja Kalmár — a magyar szent korona doktrinájának közjogi jelentőségében birjuk. Itt foglalkozik szerző a felségjogok gyakorlásának módjával és megoszlásával, bizonyítván, hogy sem a nemzeti, sem a felségjogok külön nincsenek megosztva s tévedésnek mondja azt a tételt, mely Magyarország alkotmányát vegyes természetűnek (monarcho-aristokratikusnak) oly értelemben állítja, mintha némely felségjogok gyakorlata a királyt, másoké pedig 48 előtt az országos rendeket, most pedig az egész nemzetet kizárólag illették volna, vagy illetnék meg. Minthogy Kalmár szerint a magyar királyi felségjogok derivált jogok, a királyi szuverénitás is a felségjogok derivációján alapszik. A derivációt a szent korona eszközli, ez pedig egyuttal az állami szuverénitásnak is a szimboluma. De valamint Magyarországon az állami szuverénitás közjogi jelvénye: a korona nem a királyé, hanem az országé, úgy a korona által jelvényezett állami szuverénitás is nem a királyé, hanem a nemzet törvényszerű tulajdona s az állami szuverénitás attributumainak gyakorlásában a király csak annyi részeltetéssel birhat, amennyit neki a nemzet törvényileg, vagy szokásjogilag engedélyez. (Folyt. köv.) **Milotay István.**

A hunrokonságról.

(Folytatás.)

Azon meggyőződésnek, melyet nemzetünk a hunokkal való rokonságunkról, a hunnak a magyarral való egyazonosságáról, ezeresztendőn keresztül, a megcáfolhatlanság, sőt a kérdésbe sem jöhetőség teljes bizonyosságával hitt *nemzeti hagyomány* képezi az alapját. Ezt a hagyományt, — a mely az ősidőktől kezdve egy vérű és egy nyelvű magyarság köztudatába még Ázsia sikságain jutott be s a mely a nép ajkán élő dalokban, a regősök dicsőségéről zengő énekeikben fejlődött s már a honfoglaláskor valószínűleg hatalmas *mondakörré* alakult, — krónikáikba átvették régi történetíróink.

A hunrokonság cáfolói, főkép Hunfalvi, a magyar hunmondának ezt a *nemzeti* eredetét támadják meg.

Azt állítják, hogy ezen monda éppen nem nemzeti hagyomány, arról honfoglaló őseink még mit sem tudtak s a magyarság meggyőződésébe a hunmagyar rokonságról való hiedelem mesterséges úton jutott be.

Ha a magyar hunmondák nemzeti eredetét sikerül bebizonyítani, akkor ezzel körülbelül megoldottnak mondhatjuk a hunrokonság egész kérdését.

Általánosan elismert dolog, hogy minden nagy nemzeti mondának mindig, való történeti események képezik alapját s csak az igazságok körül képződött ragyogó színes keretet alkotja meg a népek hatalmas képzelő ereje.

Ha a magyar hunmonda nemzeti eredetű, akkor annak alapja és *magva*: a hunokkal való rokonságunk — igaz. Az az eldöntendő kérdés tehát: a magyar hunmonda nemzeti hagyomány-é, avagy nem?

A körülmények és tények az előbbit teljes beigazoltnak mutatják.

Az Ázsia sikságain együtt élő törzsek között, a különállás dacára is meg volt a rokonság tudata. Ezt még jobban kifejleszthette Etele hódítása, a ki hatalmát ezen összes törzsek fölött kiterjesztette. A magyar törzseknek szoros kapcsolatban kellett állaniok mindig a központi, a hun néppel, mert Etele óriási hadjáratai iszonyu emberanyagának ők is bizonynyal egy részét képezték. Az események-

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

ről tehát, mivel azokban részt kellett venniök, tájékozva voltak.

Igy fejlődött ki őseinknél a hunmonda még hazánkba való bejövetelük előtt. Képtelenség is, hogy Etele és kora nyomot ne hagyott volna nemzetünk emlékezetében. Ez teljesen *lehetetlen* volna.

Úgy élt a hunrokonság tudata őseink között, mint a hogy tudták 300 esztendő mulva is a nagymagyarországi visszamaradt testvérek, Julián föltétlenül hiteles tanusága szerint, hogy elszakadt tőlük a magyarság 7 törzse és elment messze, messze napnyugat felé, új hazát keresni. Csakhogy míg nagymagyarországi testvéreikkel őseink minden összeköttetést végleg és teljesen megszakítottak, fentebbiek szerint a magyar törzsek a hun törzsekkel mindíg érintkeztek, a nagy háborúkban érintkezniök kellett és nem valószínűtlen, hogy az Etele halála utáni világháborúban is résztvettek magyar törzsek, a történtekről tudomással birtak s kész volt a monda által való kiszínezésre a történeti anyag.

Ime egyáltalán nem volt lehetetlen, sőt azt kellene csudálni, ha nem úgy volna, hogy a magyarok között még ott az ősi lakhelyeken, szárnyára vette a huntestvéreket.

A nép között máig is élő általános hiedelem, krónikáink egyező állítása pedig maga olyan bizonyítékot képez, a melynek alapján a magyar hunmonda nemzeti eredetét minden kételyen kivülinek föltétlenül el kell fogadnunk mindaddig, míg ezen források hamis voltát valaki kézzelfogható érvekkel be nem bizonyítja.

A hún-magyar rokonság felett tehát csak úgy könnyedén, félválról mosolyogni, esetleg talán gúnyolódni nagyon elhamarkodott dolog. Erős alapjai vannak e hagyománynak, a melyeket ember legyen, a ki megdönteni tud.

Okoskodásunk tehát eddiglen a következő:

ha a húnmonda nemzeti eredetű, ennek magva: a húnrokonság, — igaz; a húnmondát pedig mindaddig nemzeti hagyománynak kell tartanunk az általános nemzeti hiedelem alapján, míg ezen általános hit téves volta be nem igazoltatik.

Ezt akarja megtenni Hunfalvi Pál. Ha tehát sikerül kimutatni az ő érveinek helytelenségét, ezzel már teljesen igazoltnak veendő a húnmondák nemzeti eredete s az ezen tényből levont következtetés.

Állításai körülbelől a következők:

1. Az egész húnmonda *mese*. Mert az általa állítottak nem felelnek meg a történeti eseményeknek. P. o.: Detre, a mely név Theodoriknak felel meg, Etele halála után 2 évvel született, Bendeguz, Csaba csak mesebeli nevek. A hún törzsek nem juthattak vissza az őshazába, mert a Feketetenger partjain élő utrigur és kutrigur népek között elszéledtek, egy részük Ázsiába, más részük Itáliába is eljutott. Honoria soha se volt Etele neje stb.

A nyugotiak sokszor nevezik húnoknak az avarokat, de soha a magyarokat.

Midőn I. István koronát kér a pápától, az angyal előre figyelmezteti erre a pápát. De a legenda írója nem adja az angyal szájába a hún-magyar rokonságot, pedig nagyon alkalmas lett volna a kiszínezésre azon tény, hogy a Rómát fenyegetett Etele ivadéka most kérő szóval járúl Péter utódjának trónusához. Ebből következik, hogy első István idejében nem ismerték a húnrokonságot. Freisingeni Ottó sem ismeri, stb.

Mindezekből levonja a következtetést, hogy a húnmonda nem volt ismeretes a magyarok között egész a XIII. századig.

2. Hogy jutott be tehát a nemzet tudatába? Felelet: a krónikások maguk csinálták az egész hún-mondát s a krónikák útján terjedt el aztán a magyar nemzet között. Készítették pedig a Nibelung-énekből, a melyet Pilgerin passaui érsek, a kinek jelentékeny része volt a magyarok keresztyénné tételében, íródeákja által német mondákból 1000 körül íratott össze. A magyar krónikások minden alap nélkül, a Nibelung-énekre támaszkodva, tisztán a maguk fejéből, azért hazudták a hún-magyar mondát, hogy ezzel a magyaroknak hazánk földjéhez való joga beigazolódjék.

Ezeket az állításokat azonban, csak úgy első pillantásra sem fogadhatjuk el. Nagy része lehetetlen képtelenség. Az egész okoskodás végtelenül erőszakolt és valószínűtlen. Annyi bizonyos, hogy ezen érvek és nagyrészt bizonyítatlan állítások nem lehetnek elégségesek 1000 éves nemzeti hit megdöntésére.

Megkíséreljük, nem széles tudással és készültséggel, hanem magyar józanésszel és okoskodással megfelelni a fentebbi állításokra.

(Folyt. köv.)

Nagy Sándor.

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

Zene és irodalom.

Szomorú dalok cim alatt főiskolánk akad. tanszakának volt hallgatója, *Gyökössy Endre* és *Lengyel Dezső* 4 magyar dalt adott ki. Elismeréssel adózunk a nemes törekvésnek, mindazonáltal az igazság és szerzők érdekében néhány megjegyzést el nem hallgathatunk.

A szöveggel nem foglalkozunk bővebben, csak óvjuk a szerzőt a felhővel enyelgő napsúgártól, a kinevetett szivtől, meg a napsúgaras nyáron előforduló sötét vihartól, mert az ilyen kifejezések nem valók népdalba. Pedig, hogy tud irni Gyökössy Endre jó népdalszöveget is, azt fényesen bebizonyitja a Szilaj kedvem kezdetű nótával, mely minden ízében népies és erőteljes. Magyar dalszerzőnek az legyen a legfőbb vágya, hogy dalait a nép átvegye, hiszen egyéb jutalma nincs és méltóbb jutalma nem is lehet, mint az, ha gondolatai útat törnek a nép lelkébe. De ha ezt valaki el akarja érni, az szálljon le, vagyis inkább emelkedjék fel a nép gondolatköréhez, igyekezzék utánozni őket.

A dallamok legfőbb hibája, hogy kivétel nélkül magasan vannak irva, szerzőjük ritkán részesülhet abban az élvezetben, hogy énekelni hallja őket az ottan alkalmazott hangnemekben. Nemcsak a fekvés magas, hanem a hangterjedelem is nagy: az első e—h-ig, a második b-as-ig megy. Majdnem két teljes octáva, mely sok képzett hangú professionatus énekesnél is gyakran hiányzik. Sikerült dallam a 4-ik. Valami sajátságos régies zamat van benne, mely elfeledteti velünk a symmetriában konstatálható fogyatékosságot. Elég dallamos az első is. A harmadiknak kezdete régi ismerősünk. Teljesen nélkülöz minden tonalitást a 2-ik számú, melyre különben nagy terjedelme miatt is kora halál vár. As durban végződnék, de szerzője tudja, hogy a mi f mollban kezdődik, annak f mollban kell végződni s az utolsó pillanatban egy nem genialis, de váratlan fordulattal visszatériti a parallel hangnemből a kezdő hangnembe. Korántsem akarjuk a fiatal szerzők kedvét az ilyenféle vállalkozásoktól elvenni e nehány őszinte szóval s épen ezért annak kijelentésével végezzük rövid birálatunkat, hogy ha egy kis fősülésben részesültek volna a dalok, mielőtt a napvilágot meglátták, elsimulhattak volna a dallam-, és accordbeli képtelenségek, a fel nem oldott dominans-sept, az egymást követő 2 quart-sext accord stb. és akkor egész használható dolgokká váltak volna.

A négy dal Rózsavölgyi és Társa budapesti zeneműkereskedők kiadásában jelent meg igen csinos kiállitásban, cimlapján a szerzők sikerült arcképével. Ára 2 korona. Ajánljuk zenekedvelő közönségünk figyelmébe. *P.*

Jolán és más leányok. Gál Zoltán joghallgató, a jó nevű hirlapiró válogatott költeményeiből a fenti cím alatt egy kötetet bocsátott sajtó alá. A kötet 8—10 ivnyi terjedelemben március második felében jelenik meg Grill Károly budapesti cég kiadásában. Ára 2 korona. A csinos kiállitású kötetre, melyből jelen számunkban mutatványt is hozunk, előre felhivjuk olvasóink figyelmét.

A Kolozsvári Egyetemi Lapok 5-ik száma a következő tartalommal jelent meg: Rákóci: Ady Lajos. Mese az idealismusról: Balogh Endre. Krónika: Rapsodes. Dankó Pista (költemény): Ady Endre. Képek Hollandiából: Maller Dezső. A magyar és kabard nyelv viszonya: Sándor Pál. Az első csók (költemény): Lengyel Béla. Részlet Wieland »Diogenes (a sinopei) dialogusai« cimü filozofiai irataiból: Gál Jenő. Tarpatak: ifj. Bartók György. Szakadjatok húrok (költemény): Csorba Rudolf. A népegyetemről: György János. A havasalföldi vajdaságról: Görög Ferencz. A puszta (költemény): Bodor Aladár. Gondolatvázak: gy. j. Irodalom. Lapszemle. Ifjusági élet. Hir. A lapot Ravasz László távoztával az egyetemi kör választmánya megbizásából Benke Antal és ifj. Bartók György szerkesztik.

Az Erő 6-ik számának tartalma a következő: Váradi Antal: A fehér galamb. Myesotis: Fekete-fehér. Rátkai Ferenc: Vesztett álmok. Dr. Raab Vilmos: A fejlődés utján. Nobody: Tragédia. Sydney Carton: Emlékezés Oscar Wilde-ra. Migray József: Alkony az erdőn. Espada: A Saharán minden csendes... Aforizmák. Reich Péter Cornel: Shakespeare két előfutárjáról. Az irodalom rovatban Fényes Samu »Bacsányi«-járól Koroda Pál emlékezik meg.

A 7-ik számban a következő czikkek vannak: Gellért Oszkár: Mecsnikoffhoz. Somogyi Endre: Csillagok a vizen. Kétly Endre: Szeretsz? Jakab Sándor: Kattóék házasodnak. Krónika. Farkas Imre: Dal. Reich Péter Cornél: Shakespeare két előfutárjáról. Irodalom, müvészet. Unger Ilka: Leányokról. Tudomány. Mindkét számban ott találjuk Sienkievic Henrik: »Erőpazarlás« cimü regényének folytatását.

Ifjusági élet.

A Magyar Irodalmi Önképző Társulat f. hó 7-én rendes heti gyűlést tartott, melynek folyamán Nagy Sándor elnök tartott hazafias szellemű felolvasást. Thököly és Rákóci fejedelmekről. Utána Erdei Károly bírálta Nagy Zoltánnak Széchy Ilon c. a múlt ülésen felolvasott, sikerült balladáját. Szombathy Kálmán Szabolcsk a »S jött akirály« c. költeményét szavalta, magával ragadva a hallgatóságot, mig Vargha Domokos Petőfi: Két ország ölelkezése cimű költeményével közepes sikert tudott elérni. Az irodalmi társaság gyűlései ezentul szombat estve 7 órakor kezdődnek.

A M. J. Ö. T. új pénztárosa. A Forberger Béla távozásával megüresedett pénztárnoki állást az irodalmi társulat Vargha Domokos 2. thval töltötte be.

Protestáns estély. Főiskolánk hittanhallgatóinak szakönképzőköre febr. hó elsején tartotta meg IV-ik Protestáns estélyét a főiskola disztermében. A műsor egyes számait óriási közönség hallgatta végig, úgy hogy ez alkalommal nemcsak a földszintet töltötte be a közönség, de még a diákság, s a főisk. énekkar részére fentartott két karzatot is át kellett engedni a közönségnek. A főiskolai énekkar Bethoven: Esti himnusza után Csiky Lajos theol. akad. tanár tartott felolvasást: A protestántizmus és a nők címen. Utána Szűcs Margit úrhölgy szavalta nagy hatással Jókai: Szigetvári vértanúk c. drámájának Anna keserve cimű részletét. Hajdu László jh. Schubert Aufenthaltját adta elő Balogh István jh. zongora kisérete mellett, annyira magával ragadva a közönséget, hogy annak kivánatára még újabb darabokat is kelle énekelnie. Majd Újlaky Miklós esk. felügyelő tartott felolvasást Kocsi Csergő Bálintról, mig

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

Kónya Gábor két gyönyörű költeményt olvasott fel Baja Mihály, a mi távol levő édes szavú diák poetánktól. Bernáth Gizella úrhölgy Bihari érzelgőjét adta elő. A széles körben ismert cimbalom művésznő ez alkalommal is ujabb babért fűzött sikereinek koszorujába. Az ünnepély a XLVI. zsoltár éneklésével ért véget. Az adakozásra kitett perselyben 23 kor. 40 fillér gyűlt. Legközelebbi estélyét márc. 1-én rendezi a társulat belépti díjak mellett. Hogy ez az ünnepély is sikerűlt lesz, mutatja az, hogy már alig van 30 hely, ami le nem volna foglalva.

Rákóczi-ünnepély a főgimnáziumban. A Rákóczi szabadságharc kétszázados évfordulója alkalmából rendezendő ünnepségekből a főgimn. Önképzőkör is siet kivenni a maga részét. Ugyanis folyó hó 22-én a főgimn Zenekör közreműködésével a főiskola disztermében a Rákóci szoboralap, és a Zenekör javára ünnepélyt rendez, melynek sikere érdekében mindent elkövet a rendezőség. A szép célú hazafias ünnepre ez úton is felhivjuk a közönség figyelmét, és érdeklődését.

A főiskolai énekkar emlékünnepe. A főisk. énekkar f. hó 14-én boldog emlékezetű Jámbor Ferenc kegyes alapító emlékezetére emlékünnepet rendezett a következő műsorral. 1.) Halotti-kar, Szerdahelyitől. Előadta a főisk. énekkar. 2.) Emlékbeszéd. Mondta Csiky Lajos felügyelő tanár. (Ezután olvastatott fel a jutalmazottak névsora.) 3.) Honvágy, Heimtől. Énekelte a főisk. énekkar. 4.) Komoly szavalat, Vargha Domokos hthtól. 5.) Nem tudom én... A főisk. énekkar előadásában. 6.) Víg szavalat. Tartotta Baróthy István th. 7.) Népdalok. Előadta a főisk. énekkar.

A pálya kérdések eredménye. Az 1902—1903. isk. évre kitűzött pályakérdések eredménye a következő:

I.) Hatvani István pályadíjra, latin nyelven: De vaticiniis Zephaniae. A nyertes mű szerzői: *Kolozsvári* Mihály 3 th. és *Csépke* István 2 th.

II.) Keresztesi—Deák I. alapítványra: Mit tartozik a lelkész, mint lelki pásztor tenni gyülekezete anyagi, erkölcsi, szellemi és hitélete emelésére? — Beérkezett 5 mű között 2 mű jutalmaztatott. Az elsőnek szerzője: *Könyves* János 2 th., a másodiknak *Hajdu* Péter 3. th. Dícséretben részesült *Soó* András 3 th. műve.

Ugyanezen alapítványa második kérdés: Világállam és nemzeti szellem. Két pályamunka jutalmaztatott és pedig *Forberger* Béla 3 jh. és *Csáthy* Dezső 3 jh. művei.

III.) *Pécely* IV. alapítványra: A biblia hatása a XVI. sz. magyar szépirodalmára. Nyertes mű szerzője: *Radics* István 2 th.

IV.) Várady—Szabó alapítványra: A jellemképzés célja, eszközei és módjai. Nyertes mű szerzője: *Kiss* Károly 2 th.

V.) A Szikszay alapítványra: Egy vallásos ének a reformátió emléknapjára. Nyertes mű szerzője: *Vályi Nagy* Gusztáv 3 jh.

VI.) A Balkányi Miklós alapítványra: Ismertesse a pályázó a kartellek forgalmát, fajait, a társadalmi gazdaságra gyakorolt hatásokat, s azon alapelveket, melyeken nézete szerint a kartellek törvényhozási szabályozásának nyugodnia kell. Nyertes mű szerzője: *ifj. Rác* Lajos 4 jh.

VII.) A Bulyovszky díjra kívántatik! Elégia. 5 beérkezett vers közül a *Milotay* István 3 jh. és a *Nagy* Zoltán 1 jh.-é jutalmaztattak.

A főgimnáziumi önképző kör új elnöke. A Kiss Pál lemondásával megüresedett elnöki széket a főgimn. önképző kör Kövér Béla volt főjegyzővel töltötte be. Főjegyzővé pedig Nagy Mihály 8. o t. lett.

Különfélék.

Fölkérjük lapunk előfizetőit, hogy amennyiben előfizetéseikkel hátralékban vannak, azt hozzánk beküldeni, amennyiben előfizetésük a félévvel lejárt, azt megújitani sziveskedjenek.

A Debreczeni Főiskolai Lapok 1898/99. és 1899/900. évi folyamait a M. I. Ö. T. könyvtára számára megvételre keressük. Ha valaki ez évfolyamoknak birtokában van s azt hajlandó a társulat rendelkezésére bocsátani, tudassa azt vagy Nagy Sándor, az irodalmi társulat elnökével, vagy pedig lapunk szerkesztőségével

Beiratkozások. A második félévi beiratkozások akadémiánkon befejezést nyertek e hó 8-án. Beiratkozott a jogi szakra 253, a theologiai szakra 95 egyén, összesen tehát van az akadémiának 348 tagja. Az előadások február 1-én vették kezdetüket.

A Magyar Athletikai Szövetség 1903. évi nemzetközi kard és vitőr bajnoki vivó versenyének feltételei.

1. A Magyar Athletikai Szövetség évenként rendezendő nemzetközi bajnoki vivóversenyét, ez idén április 24-én (pénteken), 25-én (szombaton) és 26-án (vasárnap) fogja megtartani Budapesten, később közzéteendő helyen.

2. Fegyvernem: kard és vitőr.

3. A versenyen résztvehet honosságára való tekintet nélkül, minden gentleman amatőr vivó. Középiskolai tanulók a versenyen nem vehetnek részt.

4. Nem vehetnek részt a versenyen vivómesterek, vivómesteri oklevéllel biró katonatisztek és altisztek, továbbá vivómestersegédek.

5. A nevezés határnapja április hó 18-án (szombaton) este 8 óra.

6. A verseny a két első napon délután 4—9 óráig, a harmadik napon délelőtt 9—1 óráig és délután 4—9 óráig tart. Ezt az órabeosztást a rendezőség szükség esetén meghosszabbithatja.

A tőrverseny a második, a kardverseny a harmadik napon fog befejeztetni.

7. A versenyen résztvevő vivóknak április hó 24-én (pénteken) d. u. 3 órakor a Magyar Athletikai Club vivótermében (Budapest, Margitsziget, Sporttelep) személyesen kell a versenyre jelentkezniök.

8 A verseny minősitési küzdelemből és körvivásban áll. A körvivásban csak az első osztályú vivók vehetnek részt.

9. A versenyen a M. A. Sz. vivóverseny szabályai érvényesek (II. kiadás 1902.) Tőrvivás csak fehér, vagy egészen világos szövetből készült kabátban engedhető meg.

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462

10. A verseny győztese mindkét fegyvernem „Magyarország kardvivó (tőrvivó) bajnoka az 1903. évre“ czimzett, a M. A. Sz. bajnoki aranyérmét, bajnoki oklevelét, továbbá tiszteletdíjat (emléktárgy) nyer.

A másodiknak helyezett a M. A. Sz. ezüst érmét, a harmadik bronzérmét nyeri, megfelelő elismerő levéllel és tiszteletdíjjal.

A körvivásban részvett minden vivó elismerő oklevelet nyer, melyben tanusittatik, hogy első osztályú vivónak minősittetett és a Magyarország bajnokságáért vivott körvivásban résztvett.

A versenybiróság a rendelkezésre álló nagyszámú tiszteletdíjakat belátása szerint osztja szét.

13. A nevezésnek tartalmaznia kell a versenyző nevét, lakását, honosságát, ha egylet kötelékébe tartozik, egylete nevét, a fegyvernemet, amelyre nevez, továbbá a tétet. Tét nélküli nevezések érvénytelenek.

14. A tét tiz (10) korona, mindkét fegyvernemért külön tét fizetendő.

15. A nevezések és tétek Nagy Béla dr. a M. A. Sz. vivóosztálya előadója czimére (Budapest, VIII. Bérkocsis-u. 12. I. em. 1. ajtó) küldendők. Ugyanő szolgál a versenynyel összefüggő minden kérdésben felvilágositással.

16. A nevezések felett a M. A. Sz vivószakosztálya végérvényesen határoz.

17. Egyebekben a M. A. Sz. vivóversenyszabályai (II. kiadás 1902) nyújtanak felvilágosítást.

Vivóversenyszabályok a verseny irodájában (VIII. Eszterházy-utcza 36, Nemzeti Lovarda) és Kertész Tódor sportárú-üzletében (IV. Kristóftér) 20 fillérért kaphatók.

Krasznay Ferencz dr. s. k. a M. A. Sz. vivószakosztályának elnöke. *Széchenyi Imre gróf* s. k. a M. A. Sz. elnöke. *Nagy Béla dr.* s. k. a M. A. Sz. vivóosztályának előadója.

Szerkesztői üzenet.

B. M. (Turkeve). Napok óta várom az igért költeményt, de nem jő semmi. Jó lesz már ha útnak inditod, adván a «koporsó» mellé őrizőket is. A jövő számra okvetlen elvárom.

M. M. (Kis-Peleske). Mi a bajod, hogy úgy hallgatsz? Hallom, beteg vagy! Irj már valamit sorsodról és állapotodról. Szervusz.

Földönjáró csillagok. Istennek alkonya. (Budapest). Gratulálok az elért sikerhez, kérlek mindkettőtöket, hogy sziveskedjetek elküldeni lapunknak.

Gy. E. (Budapest). Sajnálom, hogy itt létedkor nem találkozhattam veled. Sok mindenről szerettem volna beszélni. No de azt hiszem, még lesz alkalmam az év folyamán. Addig is köszönts be hozzám valamivel. Szivesen várlak.

H. I. (Nagy-Várad). Leveledre, a mint a vizsga ideje ki lesz tüzve, azonnal válaszolok. Addig légy türelemmel.

Dal. Piros a... Nem közölhető.

Kuruc. Hogy Rákóczi-estélyünk mikor lesz, azt még nem tudjuk. Thaly azt irta, csak májusba jöhet le rá, mikor a törvényhatóság is ünnepel. Nem tudom, el fogjuk-e addig halasztani. Én nem vagyok barátja, bármint szeretném is, hogy részt vegyen benne Thaly is. Szerintem márcziusban meg kellene lenni az ünnepnek. Az a hónap való arra. Az országos Rákóczi ünnepe pedig az ifjuságnak? Az úgy látszik dugába dőlt. Hallgat az ifjuság, nem csinál semmit. Mi a magunkét megtettük, de szavunk úgy látszik süket fülekre talált.

Legalkalmasabb és leghasznosabb ajándék.

Hasznos időtöltés. Kellemes szórakozás.

PAPIRKERESKEDÉS
ÉS
KÖNYVKÖTÉSZET.

Sötét kamra díjtalan használatra.

Tessék árjegyzéket kérni.

A tanúló ifjúságnak 5% engedmény.

Szolid szabott árak!

Az ifjuság részére
legújabb divatú
kalapok, czilinderek,
chikkes nyakkendők,
fehérneműek,
legjobb gyártmányú
budapesti czipők,
keztyük és harisnyák, sétabotok és esernyők, pénz-, szivar- és czigaretta-tárczák
legnagyobb választékban kaphatók:

Fekete Jakab
uri divat és kalap gyári raktárában
DEBRECZEN, Főtér, Kistemplom mellett.
Az ifjuságnak 5% engedmény

Szolid szabott árak!

Debrecen, Nyomatott a város könyvnyomdájában. 1903 328.

Tiszántúli Református Egyházkerület Nagykönyvtára Jelzet: Z462